

[J. S. Foget.]

Til disse Udgifter i Danmark var der afsat en anden Post, og Terminologien er den samme, som anvendes vedrørende Udgifterne i de tyske Søgrænseslagtehuse, og Udgiften findes paa samme Plads i Specifikationen som disse Poster, det vil sige som sidste Post.

Uden for enhver Tvivl maa det antages, at Forholdet er det, at enten troede man, da Specifikationen blev opstillet, at Eksportørerne skulde bære disse Omkostninger (som de gør i Tyskland), og saa har man undladt at ændre Opstillingen, da det viste sig, at disse Udgifter blev debiteret Udvalget af de belgiske Modtagerfirmaer, eller ogsaa har det hele Tiden været Meningen at arbejde med en maskeret Postering.“

Dette er underskrevet: „9. Undersøgelses-kammer, den 9. Juli 1935, Ejvind Larsen.“

Over for Landbrugsministeriet fremsendte Politiaadvokaten da den Skrivelse af 9. Juli 1935, og den 11. Juli tiltræder Justitsministeriet en Indstilling om Udvildelse af Undersøgelsen til ogsaa at omfatte Spørgsmaalet om, hvorvidt der af Medlemmer af Udvalget eller af dettes Sekretær maatte være udvist noget strafbart Forhold. Landbrugsministeriet svarer i Skrivelse af 31. Juli 1935 og fremsætter her en Række polemiske Bemærkninger. Bl. a. indrømmes følgende — det staar S. 2 i Skrivelsen af 31. Juli:

„Ifølge Sagens Natur er det givet, at Opkøbere ikke kan falde sammen med anerkendte Eksportører“, men man udtaler dog til Slut S. 3, at

„man er ude af Stand til at forstaa, at Udvalgets fornævnte Redegørelse til Landbrugsministeriet giver et aldeles fejlagtigt Billede af Forholdene.“

Paa S. 4. meddeler Landbrugsministeriet, at „selv om Eksportørerne havde faaet Lov at beholde hele Entreprisen, maatte dette anses for rimeligt, naar man regner med, at Eksportørerne havde faaet omkring 10 Kr. i Kommission under fri Handel“.

Maa det være mig tilladt at nævne, at det vilde med Landbrugsministeriets Udregning give 4½ Kr. pr. Stk. Vi har fra D. L. K. indgivet Tilbud paa at overtage Entreprisen 4½ Kr. billigere pr. Stk., men dette Tilbud er hidtil ikke blevet besvaret, endsiige antaget. Jeg tror nu, det vilde give adskilligt mere end de 4½ Kr., men selv med dette Tal vilde det give ca. 450 000 Kr. til Deling mellem de tre Grupper, altsaa ca. 150 000 Kr. til hver for at udføre en

Kommissionsforretning uden mindste personlige Risiko.

Dette er dog kun Polemik. Det mest alvorlige ved Landbrugsministeriets Skrivelse er følgende Sætning:

„Ved at meddele foranstaaende skal man anmode Justitsministeriet om at foranledige, at foran anførte maa blive taget i Betragtning under de kommende Forhør.“

Dette er i „Jydske Tidende“ betegnet som „politisk og statslig Raaddenskab“. Og dette synes Justitsministeriet at have efterkommet, idet Politiaadvokaten i August Maaned meddeler det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens Sagfører, at Anklagemyndigheden ikke vil lede Sagens Oplysning med Hensyn til den Del af Sagens Behandling, der herefter forestaar. I Skrivelse af 19. August 1935 protesterer Højesteretssagfører Heilesen herimod, idet han henviser til Justitsminister Zahles Erklæring — Folketingstidende for 1934—35 Sp. 1263. Herpaa svarer Politiaadvokaten i Skrivelse til Politimesteren af 27. August 1935:

„Naar den offentlige Anklagemyndighed imidlertid, som sket er, har gjort Sagen til Genstand for offentlig Forfølgning, paatales den overensstemmende med andre Sager, der er undergivet Statsadvokatens Paatale.“

Og lidt længere nede:

„Bevisbyrden maa uanset dette fremdes hvile paa den sigtede.“

Man ser altsaa, at Sagen er drejet om, det er ikke længere en Undersøgelse, men faktisk en Sigtelse. Længere nede indføjes imidlertid vedrørende de fremskaffede Oplysninger:

„En Del af disse Oplysninger var af en saadan Beskaffenhed, at de, om jeg saa maa sige, havde større Vægt end alene som Bevismidler under Injuriesagen og derfor maatte gøres til Genstand for en Eftersforskning ud over, hvad den blotte Tilvejebringelse af Bevisstof til Injuriesagen krævede.“

Man ser altsaa, at Sagen her drejes fuldkommen om efter Landbrugsministeriets Skrivelse af 31. Juli: Politiaadvokaten opbærer med at foretage Hovedafhøringen, og man gaar nu over fra at behandle Sagen som en ren Undersøgelsessag ifølge Justitsministerens Erklæring og til at gøre den til en slet og ret Injuriesag, paa Trods af at alt, hvad der til da var fremdraget, gik imod Eksportudvalget og dettes hidtidige Forklaringer. Sagen er altsaa nu drejet bort fra sit oprindelige Leje. Jeg henviser